

אלא, לאו, ברייתא זו אליבא דבן תימא היא, שלפיו הוקשה חגיגת ארבעה עשר לגמרי לפסח, ולכן אסור לשבור עצמותיה.

ולכן, אין לו לבעל הקופיץ למהר ולטהר את הקופיץ ביום שלשה עשר, לפי שאין לו צורך שתהיה סכין הקופיץ טהורה בארבעה עשר. ולכן חייב המוצאה ביום ארבעה עשר להטבילה.

ושמע מינה, שלפי בן תימא יש בה בחגיגת ארבעה עשר איסור משום שבירת העצם כמו בקרבן פסח.

ודחינן: **לא** בן תימא שנה את הברייתא הזאת.

אלא, לעולם — רבנן שנו אותה.

וכגון שבא הפסח **בשבת,** שאז אין מביאים עמו חגיגה. ולכן אין לו צורך מידי בהטבלת הקופיץ, לפי שאין לו עצמות לשבור בה.

ותמהה הגמרא כיצד ניתן להעמיד את הברייתא בשבת, ובכך להעמידה לפי רבנן:

והא מדקתני סיפא: אבל אם חל ארבעה עשר להיות בשבת — שוחט בה, בין בסכין ובין בקופיץ מיד, ואין צריך להטבילם היות וברור שהבעלים המאכר הטבילים.

שהרי צריך הוא לסכין לשחיטה, ולקופיץ להשתמש בה ביום טוב שלאחר השבת כדי לשבר בה עצמות. ואין הוא יכול להטבילם בשבת, ולכן מטבילים מערב שבת.

וכן אם מצאה לסכין בחמשה עשר, דהיינו, ביום טוב עצמו — שוחט בה קרבן שלמים מיד, בלי שיהיה צריך להטבילה, כי ודאי הטבילה בעליה שאיבדה, מערב שבת.

כי אפילו אם מצא את הקופיץ בארבעה עשר, יש לנו לחוש שעדיין לא הטבילה בעליה היות ואינו משתמש בה ביום ארבעה עשר.

שהרי אינו צריך היום ארבעה עשר את הקופיץ לא לצורך שחיטת הפסח, לפי שאין סכין גדולה ראויה לשחיטתו, ולא לשבירת עצמותיו, היות והפסח אסור בשבירת עצמות.

וכיון שעדיין היתה שהות ביד הבעלים שאיבדה להטבילה עד סמוך לשקיעת החמה של יום ארבעה עשר [שאז הוא צריך להטבילה לצורך חיתוך בשר ביום טוב, ולצורך שבירת עצמות החגיגה הבאה ביום חמשה עשר] — אין ודאות שהטבילה הבעלים שאיבדה.

ולכן, המוצא את הקופיץ ביום ארבעה עשר חייב להטבילה, היות ואין ודאות ביחס לטהרתה.

ומדייקת הגמרא: ברייתא זו — מני היא, מי אמרה?

אילימא רבנן אמרוה.

לא יתכן.

כי מאי שנא סכין, שודאי לנו דמטביל אותה בעליו הואיל דחזיא לו הסכין לשחיטת הפסח.

הרי קופיץ נמי, הא חזי לשבירת עצמות החגיגה הבאה בארבעה עשר עם הפסח.

ואם כן, ודאי לנו שהטבילה בעליו לצורך זה, ומדוע חייבנוהו לחזור ולהטבילה?!?